

A.I. Scridon. Interviu Onufrie Vințeler: „fac ce știu, citesc și scriu”

written by Andreea Iulia Scridon | March 12, 2021

Onufrie Vințeler este profesor la Universitatea Babeș-Bolyai, lingvist și slavist de renume și autorul a 81 de cărți. Născut în 1930 într-o numeroasă familie de țărani, a absolvit școala CFR și Institutul Feroviar, după care s-a înscris la Facultatea de Filologie a Universității din București. A urmat apoi studii de lingvistică la Saratov și un doctorat la Moscova. La reîntoarcerea în România, și-a desăvârșit activitatea scriitoricească și a îndrumat generații întregi de doctoranzi, fiind cunoscut ca un om energic care are vorbe de duh pentru fiecare ocazie.

Ce faceți, cum sunteți?

Foarte bine! Lucrez tot timpul. Când e timp frumos, mă plimb pe malul Someșului. Hâ, hâ!

Care este tehnica dumneavoastră de lucru? Cum arată „procesul” scrisului și a cercetării? De la „inspirație” până la final?

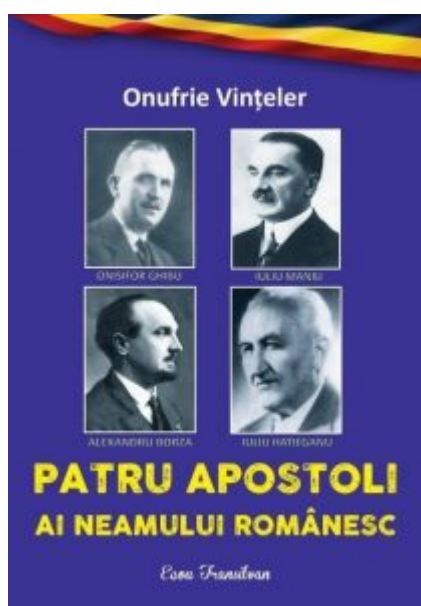
Dragă, anul acesta, dacă apuc, fac 91 de ani. Eu așa am fost obișnuit de copil: noi am fost șase copii, și eu fiind cel mai mare, am lucrat de mic copil. Toți care mai trăim – 4 – suntem harnici. Am publicat peste 80 de cărți până acum, și mai mari, și mai mici, și în domeniul limbii ruse (eu am terminat facultatea la Moscova), dar marea majoritate sunt despre probleme românești. Am publicat 18 dicționare, despre unul, apreciat, a scris Alexandru Graur; Ilie Stancu a scris despre dicționare de sinonime, spunând că am elaborat un dicționar cu totul original. Apoi am lucrat câteva cărți despre Ardeal, pentru că eu m-am născut în inima Ardealului, pe Mureș. Și foarte multe studii, recenzii, prefața – sunt peste 500. Și cărți sunt 81. Când am împlinit 90 de ani, o cunoștiință a scris, „pe domnul profesor când îl întreb ce face, răspunde: *fac ce știu, citesc și scriu*”. Deci asta este rețeta. Unii se miră de unde am atâtea teme. Dacă lucrezi, apar și teme. Dacă nu lucrezi, nici temele nu apar. Creierul trebuie răscolit, informația trebuie răscolită. Eu vă spun sincer că am teme pentru trei vieți. Dar din

păcate sunt la sfârșitul primei. (Râde)

La mine așa a fost situația, nu eu am fost de vină: eu am vrut ca să devin inginer, în perioada aceea, era la moda ca să fi inginer. Și până la urmă, mi s-a propus ca să fac o facultate umanistă. Când să fac facultatea umanistă, am vrut ca să mă duc la istorie. Și mi-a spus un profesor de-al nostru: „după cât te cunosc, eu îți propun să te duci la filologie, că vei face și istorie”. Și așa s-a întâmplat. „Dacă te duci la istorie, nu mai faci filologie”, a zis. Înseamnă că m-a cunoscut foarte bine.

Sunteți în primul rând lingvist și slavist, dar și un om renescentist extraordinar de multilateral, care și-a păstrat entuziasmul pentru a scrie despre alții. Mai ales despre personalități mari din istoria României. Ce înseamnă românismul din punct de vedere intelectual pentru dumneavoastră?

Dragă, eu vreau să-ți spun că acum pregătesc al patrulea dintr-o serie despre personalități importante de la noi din țară, dar și din alte țări. Am și din Rusia, Ucraina, Slovacia, și așa mai departe, oameni pe care eu i-am cunoscut. Aceste volume au apărut unul după altul, ultimul anul trecut. Acesta este despre foști studenți și foști doctoranzi. Și vreau să-ți spun cu această ocazie că am scris nu numai despre filologi, ci și despre alții – de pildă, despre medici. Când a fost comemorat renumitul profesor de chirurgie, Crișan Mircioiu, la 100 de ani de la naștere, am fost invitat și am fost în prezidiu. După ce am coborât din prezidiu, profesorul Gicu Ionescu, care l-a urmat pe dânsul la catedră, a venit la mine. Noi ne Cunoșteam dar n-am fost niciodată prea apropiați (cu profesorul Mircioiu am fost apropiat ani de zile, ne vizitam), dar a venit lângă mine și m-a luat în brațe și m-a sărutat. Și eu am zis, „mulțumesc, dar cu ce ocazie?”. Zice: „Încă nimeni nu a vorbit de medici atât de frumos cum ai vorbit dumneata”. Chiar acum s-au împlinit doi ani de când a plecat Gicu Ionescu dintre noi. Mi-am notat asta, era în ziarul din zilele acestea. Și am pus deoparte nota. Eu mereu notez ceva, e adevărat că mai uit unde le pun. Și am aici un vecin care spună mereu că zilnic face descoperiri. Și zic, „cum, mă?” Zice, „caut ceva și găsesc altceva.

Cea mai recentă carte a profesorului.